

Осінні пси Карпат

Василь Герасим'юк

Іду — немов траву чиюсь толочу —
Отак мені. Не погляд і не зойк
з гущавини. Та озирнутись хочу,
поглянути на слід бодай разок.

Не видно сліду. Не крадуться тіні.
Ніхто не скочить... І — по рукоять!
Але я знаю: є ще пси осінні —
Вони мене почули і не сплять.

Не виють. Не печуть небесні схили.
Отари не женуть — то відійшло.
Верхи їх відпустили й побіліли —
вже був мороз. Вже вкуталось село.

Вже все забуто!
Згризено в гонитві!
А що насправді — чорне і круте,
аж крутить листям буковим на вітрі,
аж менша псота кумельгом іде!

Їх спини жовті. Їх зіниці білі.
Їх лапи відігріті у золі.
Їх газди мокрі в тихому похміллі.
Їх зорі вічні. Їх газдині злі...

А ти ідеш — печаль чиюсь толочиш,
В ногах чиїхось часом, як щеня,
заскімлиш...
Часом озирнутись хочеш,
немовби хтось тебе наздоганя.